

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΖΥΓΙ

ΑΝ ΚΕΡΔΙΣΩ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΑΡΙΘΜΟ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ...

[Στο σπίτι της κυρίας Πομμερσί, στο σαλόνι των υποδοχών. Επίπλωσι μοντέρνα, άναμμένο τζάκι, λουκέδια στα βάζα. Όρα εξέμισον το άπόγευμα. Οι περισσότεροι από τους έπισκέπτες έχουν φύγει ήδη. Έμειναν μονάχα μερικοί νέοι και νέες, που κουνεβεντάζουν σά μια γωνιά, στην έλλη άκρη του σαλονιού. Η κυρία Πομμερσί συνομιλεί με την άνεργή της την Κατερίνα Ζοργιάνη.]

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, (28 ετών, ψηλή, πολύ ώμορφη, ντυμένη με γεύστο μοντέρνο, αλλά σοβαρό).— Έλα τώρα, καμμένη θεία. Μην κάνεις έτσι! Όλα θα διορθωθούν. Μή χολοσκάνεις!

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (45 ετών, με κάτασπρα μαλλιά κ' εύγενικότατο παρουσιαστικό).— Νά μή χολοσκάνω; Έσύ, παιδί μου, άρχιζεις νά μου δίνεις στά τεύρα με τις αιδώνεις. Μά πώς νά μή χολοσκάνω όσο βλέπω πώς ή έγγονή μου, ή Γιλβέρτη άποφενγεί συστηματικά το γάμο!... Και, στείσεις, ότι μονάχα έμένα έχει στον κόσμο... Άμα κλείσει κ' έγώ τά μάτια μου, δέν θάχη πειά κανένα νά τή συμβουλέωσθ νά της πη ή άντρα νά πάρη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Μά ή Γιλβέρτη άποφενγεί τους ύποψηφίους συζύγους και όχι το γάμο... Το πρῶγμα δέν εινε το ίδιο.

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Ναι, μά κατανά τώ γίνεται το ίδιο. Γάμος χωρίς ύποψηφίο συζύγο δέν μπορεί νά υπάρξη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Δέν βόηκε, φαίνεται, άκόμα εκείνον που όνειροπολεί. Πολλές φορές μου έλεπε ότι άν έβρισκα τόν άντρα που όνειροφεται θά τόν άγαπούσε και θά του άφοσιωνότανε μ' όλη την καρδιά της. Φταίνει μονάχα νά του έχη εμπιστοσύνη...

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μά πρέπει νά κινή γλήγορα, γιατί τά χρόνια περνούν... Κ' έξάλλου πρέπει νά όμολογήσουμε ότι ή καμμένη μας ή Γιλβέρτη δέν εινε και ή έξαιρετικά ώμορφη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Ά όχι, θεία, δέν έχεις δίκιο! Η Γιλβέρτη έχει ψυχικά όθληγγρα, τά όποια δέν φαίνονται εκ πρώτης ύψεως. Όταν όμως την καλοποσέξεις...

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Ναι, παιδάκι μου μά για τώ τώ άνακαλύψης αυτό το όθληγγρα, πρέπει νά είσαι έξυπνος. Και έξορτες δά πάλυ καλά ότι οι άντρες δέν φημίζονται για την έξυπνάδα τους! Αυτό βλέπουν μονάχα την έπαφάνεια, τά έξωτερικά σημεία... Ά! νά, βλέπω έκει κάτω τόν άντρα σου, με τό ζυνοικά δελφό σου τώ Ζάν... Τι ό ραίο παλληκάρη, άλήθεια, αυτός ό Ζάν!...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Ναι, εινε πολύ κιάος.

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Ατύς εινε ό κατάλληλο, άντρας για τή Γιλβέρτη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Άσφαλώς!

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μου φαίνεται μόλιστα πώς ή Γιλβέρτη τού άρέσει. Έρχονται στιγμές που την κινεζάει τόσο τρυφερά, τόσο στοργικά. Νά, πρό όλινου άκόμα μου φάνηκε...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Αυτό το πρόξαις και ό άντρας μου. Μά όταν έπινε σχετικό λόγο του Ζάν, έκεινος έμπησε τις φωνές, λέγοντας ότι δέν έπιπροσέτανε ο' ένα φτωχό ύπολογαγό νά παντρευτή ένα κορίτσι τόσο πλούσιο σάν τή Γιλβέρτη...

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Ό φίλος μας ό Ζάν δέν σκέπτεται διόλου... άνδρικά. (Παίρνει τά λογιόν της και κινεζάει προς τόν δμילו τών

νέων.) Τι συμπαθητικός, άλήθεια, πώς εινε αυτός ό Ζάν!... Κρίμα μονάχα που δέν έχει λεπτά. Άν και, έδω που τά λέμε, άν ήταν πλούσιος, δέν θά παντρευότανε βέβαια τή Γιλβέρτη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, (ζωηρά).— Μην τώ λες αυτό, θεία!... **ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ**.— Μου είπαν φώτοσο ότι ό πατέρας του Ζάν ήταν άλλος πολύ πλούσιος.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Αυτό εινε άλήθεια. Μά ό πατέρας του Ζάν κατεστράφη... Τόν κατάκαψε δηλαδή ένας συνεταιρς του, ό όποιος και έγινε άφαντος... Την εποχή εκείνη ό Ζάν ήταν μόλις πέντα χρονών... Ύστερ' από λίγο πέθανε ό πατέρας του, από τή μεγάλη λέση του και τόν άφησε όρφανό και φτωχό... Όσο για τόν κλέφτη, φαίνεται πώς ξαναγύρισε στη Γαλλία, στο Παρίσι... Ένας παλιός φίλος του πατέρος του Ζάν, τού είπα πώς τόν είδε, σ' έλεεινά όμως γάλια... (κινεζάει τó ρολογάκι της). Εινε όρα νά πηγαίνω. Πρέπει νά πάρω μαζί μου και τó Ζάν. Μόλις προφταίνη νά τοιμηθω μαζί και νά πάρη τó τραίνο για τή Λονβελ, για νά βρούμεται αθριο τó πρωί στο σύσταγμα του. Η άδεια του λήγει άπόψε... (Σηκώνεται και πλησιάζει τόν δμילו. Η Κα Πομμερσί την άπολουθεί).

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τι συνομοσία κάνετε οείς αυτού;

ΛΟΥΛΑΟΥ ΝΤΥΠΡΕ, (Μία φίλη της Φιλέττης).— Νά, λέμε ό καθένας τι θά έκανε άν του έπεφτε ό πρώτος αριθμός του λαχείου.

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Έτσι έ; Έσύ, Λουλού, τι θάκανες;

ΛΟΥΛΑΟΥ.— Θά πήγαινα μάθε βράδυ στο θέατρο... Θά έπαυα ένα σαρό ρόμπε, θά έβραζα ένα μεγάλο ζωγράφο νά μου κινή τó πορτραίτο μου...

ΚΑ ΝΤΩΑΝ.— Έγώ θ' άγόρευα έναν πύργο!

ΖΑΝ, (Ένα ώραίο παλληκάρη. Κομψός, καλοφτιαγμένος. Έξυπνα μάτια κ' εύγενικό παρουσιαστικό).— Όσο για μένα, δέν έξέφευσα καμμία άπολύτως έπιθυμία, επειδή είμαι εκ τών προτέρων βέβαιος ότι δέν θά κερδίσω τόν πρώτο αριθμό του λαχείου.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ (23 ετών, ψηλόσωμη, λεπτή και εύκίνητη σιλουέτα. Δόντια κάτασπρα, μάτια γκριζά, μαλλιά καστανά. Η ώμορφιά της δέν εινε χτυπητή. Μόλις τήν δής για πρώτη φορά, λές: «Εινε άοχημη!» Όταν όμως την καλοπροσέξεις, είσαι άναγκασμένος νά πης: «Μπα! τι ώμορφη που εινε!»).— Και γιατί, παρακολώ, ίσχυρίζεσθε ότι δέν μπορείτε κ' οείσις νά κερδίσετε τόν πρώτο λαχό;

ΖΑΝ.— Διά τόν άπόστέτατο λόγο ότι δέν έχω... λαχείο! (Γέλια).

ΕΝΤΡΕ, (Έμορφο και καλοντυμένο παιδί, μά λιγάκι μυστακικό. Μαλλιά κολλημένα στο κεφάλι, μουστακός σάν περιποιημένη Φιλοδοξία νά γίνη σύζυγος της Γιλβέρτης).— Εγώ έχω δύο λαχεία.

Τελευταίως είχα βάλει κάποιο στείχημα μ' ένα φίλο μου. Τόν κέρδισα, μά επειδή δέν είχα φίλο, μου έλασε δύο αριθμούς λαχείου, τόν 333 και τόν 1713.

ΖΩΜΠΕΡ, (55 χρονών. Οικονομικός διαχειριστής της περιουσίας των Πομμερσί και στενός φίλος του σπιτιού. Άγαπά τή Γιλβέρτη σάν παιδί του). Μήπως εινε άδικαιριος εκ μέρους μου, κύριε Έντρέ, άν σάς ρωτήσω τι σκοπεύετε νά κάνετε με τά χημεία που θά πάρετε-άν, έννοείται, κερδίσετε τόν πρώτο αριθμό;

ΕΝΤΡΕ.— Σάς παρακαλώ! Άν λοιπόν, κέρδιζα τόν πρώτο αριθμό, θά ήμουν ό εύτυχότερος

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τι ό ραίο παλληκάρη, άλήθεια, αυτός ό Ζάν!...

των άνδρων, γιατί θα μπορούσα τότε να πραγματοποιήσω ένα μεγάλο πόθο της ζωής μου, μία επιθυμία, την οποία ποτέ δε θα μπορούσα να ικανοποιήσω όσο εξοικολογηθώ να είμαι ένας φτωχός διπλωματικός υπάλληλος. (Κυτάζει τή Γιλβέρτη).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ (σιγά στην Κατερίνα).— Κύττα τον κρότο. ΚΑΤΕΡΙΝΑ, (σιγά).— Τόν βλέπω. (Στόν Ζάν). Πάμε, Ζαν. Μη λησμονείς ότι μόλις προφταίνουμε να πεταχτούμε στο σπίτι, να είμαστε στη βάλισα του και να πάρουμε το τραίνο για να επιστρέψης στο σύσταμά σου.

ΖΑΝ.— Έχεις δικιο. Τό ελχα λησμονήεις. (Φιλάει τό χέρι τής κ. Πομμεραι).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Πόσε θα σάς ξαναϊδοίμε, Ζάν ; ΖΑΝ.— Τόν έχόμενο μήνα. Τότε μόλις θα μπορούσα να ξαναπάσο άδεια Κ' ή πρώτη επίσκεψη μου στο Παρίσι θα είνε για σάς. (Στή Γιλβέρτη). Ώρρωτόρα, δεσποινίς. (Τής σφίγγει τό χέρι και τήν κυτάζει με στοργή. Η Γιλβέρτη τού ρίχνει μία ματιά δθθάν άδιάφορη. Ένας ένας οι μουσαφίριοι άποχαιροτούν και φεύγουνε. Μένουν ή Κα Πομμεραι, και δ κ. Ζωμπέρ).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (καθεται).— 'Α! αυτός ό Έντρέ μου έχει κοθήσει έδδ. Δέν μπορώ να τον χονέψω ! Κος ΖΩΜΠΕΡ. 'Αμ' άγώ !..

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Άφοϋ είνε έτσι, γιατί τόν προσκαλείς τόσο συχνά ; ΖΩΜΠΕΡ.— Για να κόνω τή Γιλβέρτην να τόν συχαθί !..

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μα τί, φαντάσεις μήπως ότι τόν αγαπά ; ΖΩΜΠΕΡ.— Κάθε άλλο ! Η Γιλβέρτη αγαπά τόν Ζάν.

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τό πρόσφερα μ' ένυ αυτό ; ΖΩΜΠΕΡ.— Δέν θέλει φιλοσοφία τό πράγμα !.. Μήπως έκεινός

δέν την αγαπά ; Μα δέν τολμάει να τής τό πη, επειδή έκεινή είνε πλουσία, ένδ αυτός δέν έχει άλλο εισόδημα από τό μισθό που παίρνει ως ύπολοχαγός. Γι' αυτό προσκαίεται ότι άδιαφορεί γ' αυτήν... Ένδ ό άλλος, ό Έντρέ, άκολουθεί άλλα τακτικά. Υποκρίνεται τόν έρωτευμένο και τόν άπληστομένο. Νά, άπόψε είπες δυό φορές με τρόπο στη Γιλβέρτη, ότι άν τού έπισπε ό πρώτος άριόμυς τού λαχείου, θά τήν έπαυσε άμέσως γυναικα !.. Είμαι όμως σχεδόν βέβαιος πως άν συμβή αυτό, θά γίνη άμέσως άφαντος. Δέν θά τόν ξαναδοίμε στα μάτια μας.

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Έκείνο που μ' ένδιαφέρει είνε ότι ή Γιλβέρτη αγαπά τόν Ζάν... Μα, έπί τέλους, γιατί δέν τόν βοηθάς μ' αυτή ή εύλογημένη, γιατί δέν τού δίνει λίγο κούραγιο για να τής εξομολογηθί τόν έρωτά του.

ΖΩΜΠΕΡ. Τό τού σας ! (Μπαίνει μέσα ή Γιλβέρτη).

ΓΙΑΒΕΡΤΗ.— Τί λέγατε ; Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Νά, μιλούσαμε για τούς δυό νέους που ήσανε πρό λίγου έδδ. Καί λέγαμε ότι ό δυστυχής ό Ζάν έπαγε κι' αυτή τή φορά, χωρίς να τολμήσει να σού πη ότι σ' αγαπά. Τί τά θέλει; αγαπητή μου Γιλβέρτη, είνε καιρός μου φαίνεται να τόν βοηθήσης και σϋ λιγάκι...

ΓΙΑΒΕΡΤΗ.—Μά, τί είνε αυτά που λέτε ! Είμαι βέβαιη ότι ό Ζάν δέν μ' αγαπά καθόλου. Έτσι μου φαίνεται τονλάχιστον...

ΖΩΜΠΕΡ.— Σού φαίνεται ; Τί λές, παιδί μου ; Είμαι σίγουρος ότι τόν αγαπάς κ' έσύ... Μα περιμένεις να σού τό πη πρώτα έκεινος. ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (κοκκινίζοντας).—Μά, όχι, όχι... δέν τόν αγαπώ καθόλου... Μη με βασανίζετε άλλο !.. (Φεύγει άπ' τό δωμάτιο κλαίοντας).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τώρα μόλις καταλοιβάνω πόσο κελύ τόν αγαπάει ! Τή δυστυχιωμένη τή μικρή !..

(Υστερα από μερικά μέρες. Η Κα Πομμεραι, καθισμένη σε μία πολυθρόνα, διαβάζει ένα τηλεγράφημα. Άξαρνα μύγες με φωνή χαρδές).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— 'Α ! τόσο τό καλύτερο ! Γιλβέρτη έλα μαζί σιγαή !..

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (ή οποία τακτοποιείσες κελύνη τή στιγμή κάτω λουλοείδια σ' ένα βάζο).— Τί συμβαίνει ; Τίποτα εύχάριστο ;

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Έξαιρέτικα εύχάριστο ! Έλαβα ένα τηλεγράφημα από τόν Έντρέ, τόν οποιο ό Ζωμπέρ ελχε προσκαλέσει γ' άπόψε... Με είδοποιεί λοιπόν ότι δέν θάρθη έπειδή τό παρουσιάζει κάποια έσπαιική έργασία, ή οποία τόν άνυγκισή να λείψη για κάμποσον καιρό από τό Παρίσι.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ.— Έτσι έ ; Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τηλεφώνησε λοιπόν στην Κατερίνα να πάρη και κανένα από τά παιδιά της μαζί τής άφοϋ έχομε μία θέσι κελύ.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (ή οποία στεκόταν έκεινή τή στιγμή στο παράθυρο).— Μπιά ! τί βλέπω... έρχονται ό Ζωμπέρ, ή Κατερίνα και ό...

ό Ζάν !..

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Ό Ζάν ! Πώς ήταν αυτό. (Άπό μέσα της). Η Γιλβέρτη κοκκίνας και ταράχτης !.. Αυτό είνε καλό σημάδι !..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, (μπαίνει μέσα άκολουθούμενη από τό Ζωμπέρ και τό Ζάν).— Εκείτα, θεία, σου φέρνω ένα λαχαγό τού κουτιού... Ό Ζάν προβιβάστηκε σε λοχαγό !..

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— 'Α ! πώς χαίρειοι, αγαπητή μου Ζάν !.. Έγες ! τα συχαρητήριά μου ! (Στήν Κατερίνα). Ήρθαι τή στιγμή άμέσως που έλεγα ότι Γιλβέρτη να σου τηλεφωνήσι να φέρης κανένα παιδί μαζί σου... Έχουμε μία θέσι κελύ. Ό Έντρέ δέν θάρθη άπόψε. Έφυγε από τό Παρίσι. Θα λείψη ποιά καιρό...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Ναι, τό ξέω... Μα τό έπει ό Ζωμπέρ.

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (κατάπληξη στο Ζωμπέρ).— Μπιά ! Ποϋ τό έμαθες σου ότι ό Έντρέ δέν θα μάς έρθη άπόψε ; Μήπως σου τηλεγράφησε ;

ΖΩΜΠΕΡ.— Όχι... Άπειαντίας μόλιστα. Έγώ τού τηλεγράφησα σήμερα τό πραί... Τού άνήγγειλα ότι είνε από τούς λαχιούς του, ό 1713 κέρδισε τό πχότο λαχείο... (Η Γιλβέρτη τόν άκούει με μεγάλη προσοχή).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (μη πιστεύοντας σε' ατρία της).— Έτσι έ ; ΖΩΜΠΕΡ.— Έννοείται ότι τό έστειλα αυτό τό τηλεγράφημα για να τόν κόνω να μάς άρσησι ποχους...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (κατασχευμένη).— 'Α ! μά είσαι τρομρός, Ζωμπέρ ! Σέ θαυμάζω ! Η έμνησι σου αυτή ήταν μεγαλοφυής !..

ΖΩΜΠΕΡ.— Καί, όπως τό φανταζόμυ, ό φίλος μας έστεισε να μάς είδοποιήσι ότι θα λείψη άριστό καιρό από τό Παρίσι... Φυσικά, τώρα που... κέρδισε τόν πρώτο αριθμό τού λαχείου...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Έπεσε σι ή ράκα ό φίλος... Χά, χά, χά !.. Φαντάζομαι τί κέρδεις έρωτες θά τόν κόψη όταν θά μάθη πως ή πληροφορία σου είνε ψευτιά... (Κυτάζει τήν Κατερίνα και τόν Ζάν). Τί κερφαίστε έσεις σούτϋ ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Ό Ζάν θά σου έξηγήρη.

ΖΑΝ.— Να σάς πω λοιπόν παιρί τίνας πρύνεται. Τόν πρώτο αριθμό τού λαχείου τίν έφρδικα έχώ !.. (Γενική κατάπληξη). 'Ω ! είνε δολώκηρ μεθετόρημο... Τήν τελευταία φορά που γινέσται στο σύσταμά μου, έντνε να συνταξιδεύσω 'σένα διαμέρισμα ή ένα γέρο και άρρωστο κούριο... Ητανε πραγματικά έξέπιο ό ένσυχής... Τή στιγμή που τό ξεκινούσαμε από τό Παρίσι, είδα ότι δέν μπορούσε ν' άνεβάσει τή βάλισα του σ' ό δίχτυ για τί άνοικιές, πάνω από τή θέσι του... Τόν βοηθήσα, τού είπα... Υστερα άνοίκαμ συζήτηση... Τού είπα σε καϋ σύσταμα ύπερητότα, και είνε δέν ελχα άλλους πανεσ ζωής. Με ανεβύλτισες τότε να παντρευθί Τού έξηγησα όμως ότι ή έλλειψις άλλου εισόδηματος, ίκίτος τό μισθού μου, μ' εμπόδιζε από τού να παντρευτώ, επειδή δέν ήθελα να νατιδιώσω κομμία ένα γυναικα σε ζση γεμάτη στερησις...

Όταν κατέφρασε στο Φρούρο, με ρώτησε πως με λέγανε... Τί είπα τό όνομά μου... Μόλις όμως τό άκουσε, έγινε καταπράνος... και έμεινε με στόμα θρόνωτο από την κατάπληξη !.. Κατοπιν με ρώτησε αν ήμουν γυός του 'Υβ Πλενέρ. Τού άπάντησα καταφρατικά. Τότε ό άγνωστος γέρος, που δέν θέλησε να μεϋ πη τ' όνομά του, με κώτισε κάμποσο προσεχτικά και μου είπε : 'Τ' ό όρα μω θά τό μάθεις, παιδί μου, ύστερ' από λίγες μέρες'. Έννοείται ότι ή έντύπωση που σχηματίσα άπ' όλη τή συνομιλία μας ήτανε ότι κουβέντασα τσηνη ώρα μ' έναν τρελλό. Τήν περσομένη Τετάρτη, μου άνήγγειλό ή όρριβισμός μου σε λοχαγό. Πριν προφτάσει να συνέλθω από τή χαρά μου, με καλεί στο γραφεσιου τό συμβολαιογράφος τής Λυνεβίλ... Καί έμαθα τότε ότι ό γέρος με τόν όπαιο είχα συνταξιδεύσει πρό άλλων ήμερών, και ό οποίος έπασχε από ένα άντιο νόσημα, αυτοκτόνησε, αφήνοντας έμένα γενικό κληρονόμο μου... Άλλαχό μου έπείσθησε, και με τόν τόκο, την τεράστια περιουσία... που είχε κλέψει από τόν πατέρα μου στα 1889. Ό γέρος έκεινός ήταν ό πρώην συντεταγμένος !..

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τί είνε αυτά που άκούω, αγαπητό μου παιδί !

ΖΑΝ.— Είνε ή καθαρή αλήθεια. Καί τώρα που έχω ένα σταθερό εισόδημα, έρχομαι να σϋς παρακάλωσω να με κάμεις έγγονο σας... (Κυτάζει τή Γιλβέρτη). Ελίτσι ό ή δεσποινίς Γιλβέρτη δέν θά φευη χαρμιά άνεμερησι... (Η Γιλβέρτη, αντί να τού άπαντήση, τού δίνει τό χέρι. Όλοι γελοϋ).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μπιά ! Μπιά ! Τι βλέπουν τα μάτια μου ! Φιλισούται !..

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μπιά ! Μπιά ! Τι βλέπουν τα μάτια μου ! Φιλισούται !..

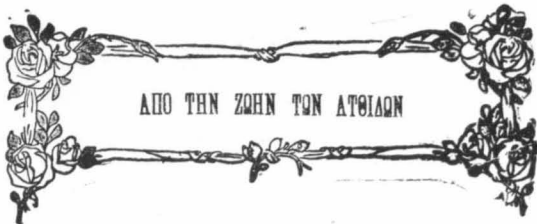
Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (στο Ζωμπέρ).— Τί λές σου, αγαπητή μου φίλε, διά αυτά ; ΖΩΜΠΕΡ.— Λέω ότι είμαι πολύ, πάρα πολύ εύχοριστημένος... (Γελάει). 'Α ! όσο ουλογίζομαι τί μούτρα θά κόνη ό Έντρέ όταν θά διαβάση στην έφημερίδα τούς πραγματικούς κερδομένους αριθμους τού λαχείου !..

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μα πός

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μπιά ! Μπιά ! Τι βλέπουν τα μάτια μου ! Φιλισούται !..

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. X.

Ένας τέπος ξεχωριστός λόγω, χαρακτήρος και καλλιτεχνικό-της.

Η φυσιογνωμία της όμορφης την διακρίνει και ένα ύψος δειλό που θυμίζει το όραμα προνόμιου του μενεξέ δ όποιος, παρ' όλα που είνε κρυμμένος ανακαλύπτεται από το σπάνιον άρωμά του. Έτσι και η έκλεκτη δεσποινίς παρ' όλο το διστακτικό ύψος της, —τό όποιον όφρομένοσ συντελεί εις; τό να γίνεται συμπαθεστέρα— έχει χαρίσματα σπάνια και πρό πάντων καλλιτεχνικότητα θαυμαστήν λόγω «μυζικαλιτέ» και τραγουδιού τεχνικού, και μιάς ζηλευτής φωτογραφικής δεινότητος, όστε· ή φωτογραφίες που τις φιλο-τεχνεί με τόσο γούστο να θυμίζουν τά καλλιτεχνήματα τό Μπου-ασσανά.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία έπιτυχής χορευτική δεξιότης την παρελθούσαν Πέμπτην παρά τψ κ. και τψ κ. 'Αλ. Δημητριάδη.

— Αι Δίδες Ντέπη και Λίλιαν Δημητριάδη, ή πρώτη σάν άνοη-ξιάτικο δίδροσο τριανάφυλλο με τουαλέτα άριστοτεχνική και μιά χρυσή έμπριμέ και ή άλλη ένα έμπυχον πασιέλ με γκρι μπλέ ζωρζέτ.

— Ένας μαγευτικός άνθων τό σάιτε, διακοσμημένο με τά σπι-νιτέρα λουλούδια που φάνταζαν άκόμη περισσότερο μέσα στα θαμμάσια άνθοδοχεία.

— Ένα σαλόνι με Φλωρεντινή επίπλασι τόσο καλλιτεχνικά συν-τονισμένο με βαθύχρυσια μπροσά, επίπλαν και πορτοκαλάταν και λουλούδια κίτρινα, ήτο θαύμα ιδέοσ.

— Χορευτικό κέφι άκαταγάνιστο, ή άνθηρότερη νεολαία πα-ρούσα. Διακρίνεται ή ελάνγησι σιλοσέτια της Δίδος 'Αλντας Ρωσ-όστη με τουαλέτα άρτιστικη από ζωρζέτ σε τόνο «Καψουί» με λουλούδια καφέ, κιστόρι «Καπουί» γαρινομένο με ψάθα. Ένα σύνολον πραγματικά άξιοθαύμαστο. Άλλη όραία κορμοστασιά ήτο της Δίδος Γ. Κωνσταντινίδη με ζωρζέτ λευκή έμπριμέ με ρόζ και άρζάν λουλούδια σε «κοπ» θαμνοσία «Μοντέλλο Πατου», Δις Λουσί Φορσάτη με χαριτωμένο σύνολον όφρομένο, από κρη-νιτέ εις έμπριμέ με πρόσινα λεπτά άνθη σε ένικο μαυρο και μαντώ τριμ τάταρα μάκρος. Τό φορέμα σχημάτιζε βολάν πετταρισμένα και απέδιδε έντύποσι έξαιρετική.

— Θαμμάσια έμφάνισι της κ. Αλ. Ρόστοβις με μαυρο και άσπρο έμπριμέ.

— Δεξιότης την παρελθούσαν Πέμπτην παρά τψ κ. και τψ κ. Τσιροπινά.

— Τό σπιτι θαύμα καλλιτεχνικότητος. Έπίπλασις μελετημένη, διακόμησις έξαιρετική. Κάτι πελώρια ιδιότυπα τζάκια, θαμμάσια πανά, απέδιδαν τό πλέον άρμονικόν σύνολον που μπορεί να φαν-τασθή κανείς.

— Παρούσα όλαι αι κοσμι-κα! 'Αθήναι

— Άκριές άνοιξιάτικες του-ολέτες προσέδιδον εις τόνο χα-ρούμενο, και συμπληρώνονται με χαριτωμένα παριζιάτικα ψάθινα καπέλλα.

θυμίζουν άπ' έξω τους άριθ-μόνος που μιά ειχε πη αυτό τό ζώο.

ΖΩΜΠΕΡ.— Τους είχα ση-μειώσις άμείσως στο μανιφέστ μου. Τό είχα όπ' όψιν να τόσ παίζω αυτό τό παιχνάδι.

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— 'Αχ! α!-σαι ένας φίλος κατηγορήσι, άγα-πητέ μου Ζωμπέρη! Μιά! ι μετά! ι βλέπουνε τά μάτια μου! Φιλι-σθύναι!...

(Όλοι γυρίζουν και βλέπουν τό Ζάν και τψ Γιλβέρτη, σε μιά γωνιά, να φιλιώνται άγκα-λιασμένοι!)

Z Y Π

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΔΟΓΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-08)
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"
Εσπταριμώ δ' εν έτος· Δοσ. 180|| Έσπταριμώ Δις, 'Αγγλίας Μία και δ' όλην την 'Αφρικην και Βαλκόν Κογκό έτησία συνδρομή Σάλνια 24. Αι έπιστολαί και τά σχηματικά έμβόματα όσον ν' άπεσφόνονται από τον 'Ισονήτην του άμφοσέτους κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΔΩΝ
Τά προσηγομένα τεύχη εμάνται όδοσ. 8.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," : 'Εν 'Αμερικη MR D. STROYMBOS 261 w. 85th Str New-York U.S.A. και έν Αι-γύπτω—Σουδάν ό κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΔΑΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

— 'Από τις κομψότερες ή κ. Λαδοπούλου όρατα τουαλέτα έμπριμέ και ή κ. Μπακοπούλου με πρόσινα βέρ νιλ.

— Παρευρέθησαν ή κ. Μπέσση, κ. 'Απ. 'Αλεξανδρή, ό άρχηγός του 'Επιτελείου και κ. Παπά, κ. και Δις Φραντζή, κ. και κ. Ν. Πετρίτσι, κ. Παρόγλου, κ. και κ. Μετοξά.

— Ένα φορέμα της τελευταίας μόδας από μαυρες δαντέλλες πολύ μακρό έφερα μιά κυρία μόλις άφρχθείσα έκ Παρισίων.

— 'Επίσης παρευρέθησαν ό κ. και ή κ. Κορηλιάκη, κ. και κ. Α. Πετρίτσι, κ. και κ. Κωνσ. Γεωργιάδου πολύ όμορφη με έμ-πριμέ μπλέ, κ. και κ. Εύστρ. Πετρίτσι, κ. και κ. 'Εμμανουήλ, κ. και κ. Εύγ. Μπέσση, κ. και κ. Καλαμάρα, κ. Καμάρα, κ. 'Ιουλ. Καλβανορέση, κ. Θεοδ. Φατιάδη, κ. Μαίρη Παγκάλου, κ. Καλβο-κορέσης, κ. Μακκιάς, κ. και κ. Π. Πετροκοκίνου, Δις Μαζαράκη, κ. και κ. Δημ. Πετροκοκίνου, Δις Πετροκοκίνου, κ. και κ. 'Αθ. Κρίνου όρωιστάτη με μπλέ, κ. και Δις Ψιακή με μπλέ σικ τουα-λέτα, κ. και κ. Βαφειδάκη, κ. και κ. 'Αντ. Πάλλη, Δις Ζυβρα-μάκη, κ. Κ. Σταθάτου, κ. και Δις Μιταράκη, ό στατηγός και κ. Νεγρεπόντι.

— 'Ε ι τή εύκαιρία της άφίξεσις του Γάλλου συγγραφέα κ. Μο-ρουά, έδόθησαν ή έξης δεξιόσισ. Τη δευτέρα άπόγευμα παρά τψ προεβη ή της Γαλλίσι και τψ κ. Κλεμάν Σιμόν, Τρίτη βράδυ δε-ξιόσισ παρά τψ κ. και τψ κ. 'Αλ. Διομήδου, Τετάρτη άπόγευμα παρά τψ κ. Α. Διομήδου.

— Τά μπριτζ έξακολουθούν άπόγευμα και βράδυ.

— Τό παρελθόν Σάββατο μπριτζ παρά τψ Διδι Σκελαριάδη.

— Μεταξύ των κελήμενων κ. και κ. 'Α. Μίσις, κ. και κ. Κ. Ζαρίφη, κ. και κ. 'Αλ. Χαρέμη, κ. και κ. 'Αντ. Σταθάτου, κ. και κ. Συριώτη, Δις Συριώτη, Δις Θεολόγου, πριγκίπισσα Λιχτενστάιν, κ. Σκελαριάδη—γοητευτική φυσιογνωσία.

— Τά άπογεύματα όρατες συναθροίσεις εις τό Τένις-κλέρπ.

— Εις τό έσπτι περίτερον άρκετά γκρουπ από κομμής κυρίες και δεσποινίδες παίζουν μπριτζ.

— Εις τό Γκόλφ-την παρελθούσαν Κυριακήν γνωστότατος κόσμος.

— Παρευρέθησαν πρόβος και πρόβος 'Αγγλίσι, κ. και κ. Ντρεμάντ, πρόβος Πολωνίσι και κ. Γουοργεβις, κ. και κ. ντέ Λάνς, κ. και κ. Εύγενίδη, προεβητής Βελγίου και κ. Νέμερ, κ. και κ. 'Αποστολίδη, ή κ. Κορβαίνα, κ. και κ. 'Ανδριτσάκη, ή Δις Ρί-γαδόσ, κ. και κ. Κραίν, κ. και κ. Τέλλερ, ό κ. Κιστάλης, ό κ. Χίλλ, κ. και κ. 'Ιμελεν, κ. και κ. Σκουτζέ, κ. και κ. Μπρού, ή Διδες Λόρη Σταίκοσ, Ψαχή, 'Ανδριτσάκη, 'Εμπερίκου

— Μεταξύ των νικητών ήσαν ό κ. Νταμίνταφ, Δις Ρίτσαρσον, ή κ. Μαίηλ, ό πλοίαρχος Τέρλ, Δις Εύγενίδη και ό έπιδειξιάτατος γκολφιστς κ. Ι. ντέ Γουοργεβις υλιός του προεβιου της Πολω-νίσι.

H MONTAIN

ΘΑΥΜΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

Με την έκλεκτήν της ύλην, τά έπίκαιρα περιεχόμενά της, τό νέο της παιδαγωγικό ιστορικό άνάγνωσμα

Η ΘΡΑΙΑ ΖΟΧΡΑ - Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΡΕΤΕΦΡΗ ΚΑΙ Ο ΙΩΣΗΦ

Περιαστέρο δμως άπ' όλα κυτά, έκείνο που θα κατακλήξη που θα χαλάση κόσμο, που άπο-ελεξί πρόοδο γις τόν περι-δικό τύπο, είνε ή έγκυκλιζομένη από του φύλλου αύτου

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"

Σε κάθε φύλλο δηλαδή θα δημοσιεύουνται στις μεσικές σε-λίδες, επί έκλεκτου χαρτου, δύο μεγάλες καλλιτεχνικές πε-λύχρωμες εικόνες, έργα διασημών ζωγράφων. Έτσι θα συγ-κεντρώσετε μιά σειρά περιφημων έργων τέχνης, τά όποια μπερσίτε και να κορνιζάρετε γις τό σπιτι σας, τό γραφείο σας, τό κατάρτημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό παρουσιάζει μιά τέτοια καινοτομία, άποβ-αλλόμενον σ' έξαι-ρητικές δαπάνες.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ Ν' ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Τό Πασχαλινο «Μπουκέτο» πα-νηγυρικό, με 52 σελίδες, με ά-φθονη, έκλεκτή και έπίκαιρα πασχάλιατικη ύλη, με συγγρα-σία 'Ελλήνων λογίων κ.τ.λ. κ.τ.λ. Τό φύλλο αυτό έξαιρετικώς δοχ. 5

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

'Η εικόν του έξωφύλλου του σημερινού «Μπουκέτου», είνε έργον του μεγάλου Φλαμανδού ζωγράφου Ρομμενς : «'Η Σταύ-φοισ».